König Śibi, der Falke und die Taube
Kathāsaritsāgara VII.88

तथा च पूर्वं राजाभूत्तपस्वी करुणापरः ।
दाता धीरः शिबिर्नाम सर्वसत्त्वाभयप्रदः ॥
तं वञ्चयितुमिन्द्रो ऽथ कृत्वा श्येनवपुः स्वयम् ।
मायाकपोतवपुषं धर्ममन्वपतद्द्रुतम् ॥
कपोतः स भयाद्गत्वा शिबेरङ्कमशिश्रियत् ।
मनुष्यवाचा श्येनो ऽथ स तं राजानमब्रवीत् ॥
राजन्भक्ष्यमिदं मुञ्च कपोतं क्षुधितस्य मे ।
अन्यथा मां मृतं विद्धि कस्ते धर्मस्ततो भवेत् ॥
ततः शिबिरुवाचैनमेष मे शरणागतः ।
अत्याज्यस्तद्ददाम्यन्यन्मांसमेतत्समं तव ॥
श्येनो जगाद यद्येवमात्ममांसं प्रयच्छ मे ।
तथेति तत्प्रहृष्टः सन्स राजा प्रत्यपद्यत ॥
यथा यथा च मांसं स्वमुत्कृत्यारोपयन्नृपः ।
तथा तथा तुलायां स कपोतो ऽभ्यधिको ऽभवत् ॥
ततः शरीरं सकलं तुलां राजाध्यरोपयत् ।
साधु साधु समं त्वेतद्दिव्या वागुदभूत्ततः ॥
इन्द्रधर्मौ ततस्त्यक्त्वा रूपं श्येनकपोतयोः ।
तुष्टावक्षतदेहं तं राजानं चक्रतुः शिबिम् ॥
दत्त्वा चास्मै वरानन्यांस्तावन्तर्धानमीयतुः ॥